яких за відповідності сільськогосподарського виробництва міжнародним природоохоронним вимогам забезпечить отримання додаткової конкурентної переваги, зокрема у зниженні витрат на мінеральні добрива.

Література

1. Коваль Т.В. Стан грунтів як важливий фактор екологізації у тваринництві. Сучасний стан науки в сільському господарстві та природокористуванні: теорія та практика: збірник наукових праць II міжнародної наукової інтернет-конференції (20 листопада 2020 р., м. Тернопіль). Тернопіль: 2020. С.92-94.

2. Пелих Н.Л., Панкєєв С.П. Екологічні проблеми утилізації відходів свинарства. Роль наук про Землю в народному господарстві: стан і перспективи (присвячена Всесвітньому Дню Землі). Збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції. Херсон: ДВНЗ «ХДАУ», 2019. С.207-210.

УДК 574:614.777

ЕКОЛОГІЧНА СИТУАЦІЯ ТА СТАН ПИТНИХ ВОД УКРАЇНИ

Дмитерко В.А., здобувач вищої освіти спеціальності 201 «Агрономія»
Науковий керівник:
канд. с.-г. наук, асистент Городиська О.П.
голова циклової комісії відділення «Агрономія»
Коледж Подільського державного аграрно-технічного університету

Прагнучи нових благ цивілізації, люди брутально втручаються в закони природи. Проте зиски, на які вони розраховують, приходять разом із наслідками, котрих не чекали.

Це справедливе твердження повною мірою стосується сучасної екологічної ситуації в Україні. І насамперед – ситуації з питною водою.

Більшість басейнів річок і водоймищ, із яких, переважно, забезпечуються потреби населення у воді, не можна вважати екологічно безпечними. У деяких містах і навіть окремих регіонах відхилення в якості води від норми сягає 70-80% [1].

На жаль, продукти людського господарювання у вигляді стічних вод уже дісталися навіть підземних горизонтів. Далеко не в усіх регіонах підземні води відповідають вимогам до питної води через підвищений вміст хімічних сполук, нітратів і бактеріологічного забруднення. Як наслідок, значна частина населення використовує для питних потреб недоброякісну воду. Намагаючись захиститися від її шкідливого впливу, чимало українців у наш час переходять на споживання бутильованої води. Проте перед тим як потрапити у пляшку, вода із більшості підземних джерел потребує додаткової водопідготовки, в тому числі й очищення. І тільки в небагатьох регіонах України чисте екологічне середовище дозволяє виробникам бутилювати воду в її природному стані.

Проблема екологічного стану водних об'єктів є актуальною для всіх водних басейнів України. Вода у більшості з них класифікується як «забруднена» і «брудна» (IV–V клас якості). Найгостріша ситуація спостерігається в басейнах Дніпра, Сіверського Дінця, річках Приазов'я, окремих притоках Дністра і Західного Бугу, де якість води класифікується як «дуже брудна» (VI клас).

В Україні інтенсивно відбуваються процеси урбанізації, негативними наслідками яких є надмірна концентрація промислових об'єктів на обмеженій території. Це призводить до руйнування природного середовища великих міст. Висока забрудненість викидами й відходами, незадовільний стан життєзабезпечувальних систем, швидке зростання населення міст і потреба розширення територій призвели до непридатності до використання більшості поверхневих вод. Найбільш густонаселеними та екологічно проблемними є східна частина України, місто Київ, а також міста – «мільйонники» [2].

Поверхневі води є джерелом питного водопостачання для понад 70% населення України. В окремих населених пунктах питна вода за фізико-хімічними показниками (загальна мінералізація, жорсткість, місткість заліза,

фтору тощо) не відповідає вимогам ДСТУ 2874-82 «Вода питна. Гігієнічні вимоги й контроль якості». Майже 1200 населених пунктів частково чи повністю забезпечуються питною водою, що привозиться. Разом з тим, середньодобове споживання води на одного мешканця міста в Україні становить 325 літрів, тоді яку великих містах Європи цей показник становить лише 100–200 літрів. Найбільший рівень споживання води спостерігається в Центральній та Східній Україні.

Для переважної більшості підприємств промисловості та комунального господарства скиди забруднюючих речовин істотно перевищують гранично допустимий рівень. Це призводить до забруднення водних об'єктів і порушення норм якості води. Сьогодні четверта частина очисних споруд водопровідної мережі, кожна п'ята насосна станція та половина насосних агрегатів відпрацювали нормативний строк експлуатації. В аварійному стані перебуває понад 30% водопровідних та каналізаційних мереж. Щодоби у водойми скидається понад 10,6 тис. куб. метрів неочищених і недостатньо очищених стічних вод. Найгостріша ситуація спостерігається в Східній Україні та в Криму.

Забруднення водних об'єктів – джерел питного водопостачання – тягне за собою погіршення якості питної води та створює серйозну небезпеку для здоров'я населення в багатьох регіонах України. Відставання України від розвинутих країн по середній тривалості життя та висока смертність певною мірою пов'язані саме із споживанням неякісної питної води.

З огляду на вкрай низьку якість і фактичну непридатність до споживання водопровідної води, українці все більше споживають бутильовану воду. Сподіваємося, що екологічна мапа допоможе споживачу обрати дійсно безпечну і корисну воду для щоденного споживання.

Література

1. Мягченко О.П. Основи екології. Підручник. К.: Центр учбової літератури, 2010. – 312 с.

2. Конспект лекцій з нормативної навчальної дисципліни «Основи екології» (для студентів усіх напрямків підготовки денної та заочної форми

навчання) / уклад. Бєляєва І.В., Придатько С.П. - Донецьк: КІІ ДонНТУ, 2013. – 59ст.

УДК 378.4:378.147.88: 631.1

АГРАРНА ОСВІТА – ЦЕ ПРЕСТИЖНО ТА АКТУАЛЬНО

Зайченко І.Д. здобувач вищої освіти 2 стн курсу спеціальність 201 Агрономія
Науковий керівник:
канд. с.-г. наук, доцент Пустова З.В.
Подільський державний аграрно-технічний університет

Аграрний бізнес – локомотив державної економіки, найперспективніша та швидкозростаюча галузь України (11,4% ВВП). Він створює робочі місця для мільйонів українців (близько 17% зайнятого населення). Україна – світовий рекордсмен аграрної сфери, яка забезпечує 174 країни світу якісною аграрною продукцією (соняшником та соняшниковою олією, зерном, горіхами, ріпаком, кукурудзою, медом, соєю та курятиною) [1-3].

Сільське господарство сьогодні пішло далеко за межі сіл, адже невід'ємною його складовою в наш час є потужні елеваторні комплекси, логістичні центри, фабрики з вирощування птиці, тваринницькі комплекси, переробні та кондитерські заводи. По всьому світу для забезпечення потреб аграрної сфери працюють хімічні заводи, на яких виготовляють засоби захисту рослин, добрива та стимулятори росту рослин. Над виготовленням високоякісного насіння трудяться тисячі генетиків, біологів та селекціонерів. Але центром цього довгого ланцюга, який часто починається і закінчується далеко за межами нашої держави, є саме родюча українська нива [4].

Незважаючи на нестабільну економічну й політичну ситуацію в країні, сільське господарство продовжує нарощувати свій потенціал на світовому аграрному ринку. І цій, як і будь-якій іншій, галузі потрібні фахівці. Одним з найважливіших спеціалістів у сфері сільського господарства є агроном.